

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII Ka 735/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA			
o.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 28 października 2020 r. w sprawie II K 421/19			
o.1.Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
o.1.Granice zaskarżenia			
o.o.1.Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
o.o.1.Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.1.Ustalenie faktów				
0.0.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.1.Ocena dowodów				
0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<i>1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut nr 2)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Błąd w ustaleniach faktycznych zachodzi, gdy treść			

dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia popełnienia przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego obrońca oskarżonego skutecznie nie czyni.

Skarżący konstruuje wszystkie zarzuty ich osiã czyni stan techniczny motocykla uczestniczącego w kolizji oraz naruszenie zasad w ruchu drogowym motocyklisty, które winny prowadzić do uniewinnienia mocodawcy od postawionego zarzutu. W ocenie

Sądu Odwoławczego
zapatrywania
faktyczne i prawne
apelującego na
sprawę w
kluczowych dla
rozstrzygnięcia
kwestiach są
całkowicie błędne.
W niniejszej sprawie
prawnokarnej
ocenie i rozliczeniu
podlegało
zachowanie P. W..
Sąd badał czy w jego
przypadku doszło
do naruszenia zasad
bezpieczeństwa
obowiązujących
uczestników ruchu
drogowego w
stopniu
wyczerpującym
znamiona czynu z
art. 177 § 1
k.k. Zupełnie inną
kwestią pozostawało
rozliczenie
prawnokarne
zachowania
pokrzywdzonego w
niniejszej sprawie E.
J., poruszającego się
bez uprawnień do
kierowania
motocyklem. Nie
budzi najmniejszych
wątpliwości, że
pojazd
poszkodowanego
znajdował się w
fatalnym stanie
technicznym, bez
szans na przejście
badań technicznych
i dopuszczenie do
ruchu. Nie ma
najmniejszych
przeszkód, do
pociągnięcia do

odpowiedzialności karnej motocyklisty w innej sprawie, w której P. W. może mieć status osoby pokrzywdzonej. Powyższe zależy od działań organów ścigania i wystąpienia do sądu ze stosownym aktem oskarżenia, bądź wnioskiem. W niniejszej sprawie zainicjowanej aktem oskarżenia skierowanym przeciwko P. W. Sąd był zobowiązany do oceny jego zachowania na drodze. Działanie bądź zaniechanie E. J. miałoby znaczenie w niniejszej sprawie w sytuacji, gdyby został on uznany za wyłącznie winnego spowodowania kolizji, wywołanie swoim nieprawidłowym zachowaniem łańcucha przyczynowo-skutkowego prowadzącego do zdarzenia. Powyższa sytuacja, jak stwierdził Sąd Rejonowy, nie miała miejsca. Sąd Odwoławczy poddając kontroli procedowanie Sądu Rejonowego, prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia oraz jego uzasadnienie,

nie tylko pod kątem zgłoszonych zarzutów lecz również totalnej kontroli, nie znalazł uchybień prowadzących do konieczności zmiany, bądź uchylenia wyroku. Generalnie w celu uniknięcia powtórzeń zasadnym jest odesłanie do zapatrywań faktycznych i prawnych przedstawionych przez Sąd w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Sąd Odwoławczy w całości je podziela, w szczególności jeśli chodzi o zarzuty apelacyjne.

Faktem niezaprzeczalnym w sprawie jest poruszanie się E. J. po drodze publicznej, motocyklem. Po tej samej drodze poruszał się P. W. samochodem osobowym marki A.. Podczas wykonywania przez motocyklistę manewru wyprzedzania samochodu, jego kierowca rozpoczął manewr skrętu w lewo, doprowadzając do wypadku. Powyższe

wnioski wynikają z opinii biegłego z zakresu badań wypadków drogowych mgr inż M. K. (1) (k. 92-99, 249-253, 270v-276, 282-285v). Sąd Odwoławczy w sposób zbieżny z Sądem I Instancji ocenia powyższy dowód. Odniesienie się do zarzutów związanych z tym wnioskiem dowodowym nastąpi w dalszej części uzasadnienia. Również kwestie dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego przemieszane w zarzucie związanym z postulowanymi błędami w ustaleniach faktycznych zostaną omówione w części dotyczącej art. 438 pkt 2 k.p.k.

Wniosek

zmiana
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
popęlnienia
zarzuczonego mu
czynu, ewentualnie
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie sprawy
do ponownego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

rozpoznanie sądownie pierwszej instancji			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
żaden z argumentów zawartych w zarzucie nie okazał się trafny w stopniu skutkującym koniecznością uwzględnienia któregośkolwiek wniosku			
3.2.	zarzut nr 1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I Instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za			

wiarygodny.
 Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno-karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu. Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti.

Argumenty z punktu 3.1.

Wniosek

zmiana
 zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni pierwszej instancji</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>żaden z argumentów zawartych w zarzucie nie okazał się trafny w stopniu skutkującym koniecznością uwzględnienia któregośkolwiek wniosku</p>		
<p>3.3.</p>	<p>zarzut nr 3)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i</p>		

wszeghstronnie
ocenionego
materiału
dowodowego
poczynił trafne
ustalenia faktyczne,
zgodne z zasadami
logicznego
rozumowania oraz
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Wyrazem
sędziowskiego
przekonania w
wymienionej kwestii
pozostaje
uzasadnienie
zaskarżonego
orzeczenia. Sąd
Rejonowy
szczegółowo
ustosunkował się do
każdego z dowodów
wskazując, które z
faktów uznał za
udowodnione i na
jakich w tej mierze
oparł się dowodach
oraz dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych (art.
424 § 1 k.p.k.).

Analiza akt
postępowania
prowadzi do
wniosku, że Sąd
Rejonowy
dysponował
dowodami
pozwalającymi na
stwierdzenie winy
oskarżonego.

Przepis art. 5 §
2 k.p.k. dotyczy
wątpliwości, jakie
może powziąć sąd
orzekający (a nie
strona) i dopiero

gdyby sąd je powziął,
ewentualnie
powinien powziąć,
a nie rozstrzygnął
ich na korzyść
oskarżonego,
zasadny byłby zarzut
naruszenia tego
przepisu. W ocenie
Sądu Odwoławczego
taka sytuacja w
niniejszej sprawie
nie zaistniała.

Zdaniem skarżącego
Sąd Rejonowy
niewłaściwie ocenił
zgromadzony
materiał dowodowy,
ponieważ wyciągnął
niewłaściwe wnioski
z przeprowadzonych
dowodów
dotyczących winy
mocodawcy. Po raz
kolejny podkreślić
należy, że w
niniejszym
postępowaniu
badaniu i ocenie
Sądu podlegało
zachowanie się P.
W. kierującego
samochodem. Nie
budzi sporu stan
techniczny
motocykla, braki
w wyposażeniu (w
szczególności
kierunkowskazy,
lampa przednia,
prędkościomierz),
brak uprawnień do
kierowania
motocyklami
pokrzywdzonego.
Ponieważ zdarzenie
miało błyskawiczny
przebieg, nie zostało
zarejestrowane

przez urzędników rejestrujących obraz, odtworzenie jego przebiegu zostało powierzone biegłym z zakresu ruchu drogowego, którzy specjalizują się w wypadkach drogowych. Sąd Odwoławczy nie zgadza się z zarzutami obrońcy do opinii mgr. inż. M. K. (1). Biegły ponad wszelką wątpliwość ustalił, że w czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenie drogowe kierowca A. wykonywał manewr skrętu w lewo, zaś motocyklista poruszał się lewym pasem ruchu z zamiarem wyprzedzenia samochodu. Oba pojazdy poruszały się w tym samym kierunku. Istotnym dla wniosków było ustalenie części którymi w pierwszym momencie zetknęły się pojazdy. W momencie pierwszego kontaktu kolizyjnego pojazdów A. uderzyło okolicą naroża przedniego lewego i częścią przednią lewego boku w okolicę części środkowej prawego boku

motocykla. Do kontaktu doszło na lewym pasie ruchu z punktu widzenia uczestników zdarzenia. Powyższe było postawą do wysunięcia wniosku, że oskarżony podjął błędną decyzję odnośnie zmiany kierunku ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności, niewłaściwie obserwowwał sytuację w lusterku bocznym lewym oraz środkowym bądź niewłaściwie rozpoznał tę sytuację, opuścił pas prawy ruchu i wjechał na lewy pas ruchu nie dostrzegając nadjeżdżającego, poruszającego się lewym pasem motocykla. Powyższy wniosek potwierdziły szczegółowe wyliczenia, których wyniki zostały zobrazowane na szkicach sytuacyjnych. Analizując szczegółowo odniesienia obrońcy do opinii z apelacji Sąd Odwoławczy stwierdził, że nie zawierają one konkretnych zarzutów popartych wskazaniem błędów w wyliczeniach,

bądź przyjętych
założeniach.

Ponieważ pojazdy
po zdarzeniu zostały
przemieszczone,
przybyli na miejsce
zdarzenia
funkcjonariusze
policji sporządzali
opis miejsca
zdarzenia w oparciu
o zastany stan,
który mógł różnić
się od sytuacji
bezpośrednio po
zdarzeniu. Sąd w
pełnym zakresie
zastosował
rozwiązania
wynikające z art.
5 § 2 k.p.k.,
przesądzając
wszelkie
nieusuwalne
wątpliwości na
korzyść oskarżonego
(np. włączenie
lewego
kierunkowskazu,).
Atakując opinię
biegłego obrońca
po raz kolejny
opiera się na
stanie technicznym
motocykla
szczegółowo
opisując braki w jego
wyposażeniu. Biegły
M. K. (1) opiniując
uzupełniająco na
rozprawie w dniu 12
lutego 2020 r. w
sposób szczegółowy
i przekonujący
odniósł się do
powyższych
zastrzeżeń (k.
271-276). Również
uwagi i zarzuty
do opinii były

wielokrotnie,
szczegółowo i
przekonująco
omawiane przez
biegłego. obrońca
kilkakrotnie podczas
ustnego opiniowania
starał się
przeforsować
twierdzenia
rzekomo
wypowiedziane
przez biegłego,
podczas gdy M.
K. (2) stanowczo
temu zaprzeczał.
Biegły podkreślał,
że brał pod
uwagę parametry
zdarzenia skrajne
- "zdecydowanie
najmniej korzystne
dla motocyklisty
ale też najbardziej
korzystne dla
kierującego
samochodem". Sąd
Rejonowy w całości
wziął pod uwagę
również tą część
opinii. Jest to
kolejny przykład
stosowania reguły
wynikającej z art.
5 § 2 k.p.k.
Skarżący ponownie
zgłasza argument,
podważający jego
zdaniem wnioski
opinii biegłego,
błędne ustalenia
prędkości
motocyklisty przed
wypadkiem, w
oparciu o wskazane
ślady i miejsca (k.
358 pkt 8, 9, 10),
podczas gdy kwestia
ta była szczegółowo
omawiana w

opiniach pisemnych, jak również bezpośrednio na sali rozpraw w dniu 12 lutego 2020 r. (w szczególności k. 275v-276). Sąd Odwoławczy nie odnalazł w tej części apelacji żadnych ścisłych, opartych na dowodach branych pod uwagę przy konstruowaniu stanu faktycznego w sprawie, argumentów wskazujących na konkretne błędne wyliczenia biegłego, a jedynie dowolne twierdzenia, nakierowane na uwolnienie od winy mocodawcy.

Po przeanalizowaniu drugiej opinii biegłego inż. R. B. (k. 303-313) Sąd Odwoławczy w całości podzielił ocenę tego dowodu dokonaną przez Sąd I Instancji. Biegły wnioskuje jedynie na podstawie własnego doświadczenia i przekonania. Jego wnioski nie są oparte na metodach powszechnie przyjmowanych i uznanych przez biegłych opiniujących w sprawach związanych z wypadkami drogowymi. Tym

samym nie są weryfikowalne.

Jedno fragmentaryczne wyliczenie prędkości z jaką motocyklista uderzył w ogrodzenie w punkcie 14 kończy się również dowolnym uznaniem, że prędkość podawana przez motocyklistę mogła być rzeczywista. Tak naprawdę nie wiadomo z czego to wynika, w jakim celu i w oparciu o jakie dane (co to za wartość 3,6?) biegły czyni wyliczenia, a wyliczoną prędkość 38,2 biegły podaje w metrach.

Metodologia, aparat pojęciowy, język i wreszcie szata graficzna części opinii (k. 308v, 309v) jest nie do zaakceptowania przy wyrokowaniu.

Argumenty z punktu 3.1.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylene

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni pierwszej instancji</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>żaden z argumentów zawartych w zarzucie nie okazał się trafny w stopniu skutkującym koniecznością uwzględnienia któregokolwiek wniosku</p>		
<p>1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>o.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie wyroku w całości.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy, badając argumenty z apelacji obrońcy oskarżonego oraz poddając sprawę totalnej kontroli, nie znalazł najmniejszych uchybień nakazujących zmianę zaskarżonego wyroku chociażby w części.		
<i>o.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
<i>o.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>o.o.1.Przyczyna, zakres i podstawa</i>		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
o.1.Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
1.Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
II.		<p>O kosztach orzeczono w oparciu o art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. O opłacie orzeczono na mocy art. 8 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t.), zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Na pozostałe koszty procesu złożyły się koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20,- zł (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa</p>

	<p>w postępowaniu karnym, Dz.U. z 2013 r., poz. 663 j.t.) oraz opłata za kartę karną ustalona zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r. poz. 861). Opłata za każdą kartę karną wynosi 30 złotych.</p>	
1.PODPIS		

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana